

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БАЊА ЛУКА, МАЈ 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1599

СТРАНЦИ РЕЖИРАЛИ СУКОБЕ

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

ПАТРИОТЕ И НАЦИОНАЛИСТИ ОКУПЉЕНИ У СРПСКОЈ РАДИКАЛНОЈ СТРАНЦИ ПРЕДВИДЕЛИ СУ И УКАЗИВАЛИ ДА НЕРАЦИОНАЛНИ ПОТЕЗИ МЕЂУНАРОДНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ МОГУ ЕСКАЛИРАТИ У СУКОБЕ ВЕЋИХ РАЗМЕРА, ПА ЧАК И У ОБНОВУ ВЕРСКОГ И ГРАЂАНСКОГ РАТА

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ВРЕМЕ УПОЗОРАВАЛИ

Да силне међународне организације не би остале без сврхе и утицаја, а нарочито њихови службеници без силних прихода, ти исти странци у нашој отаџбини вешто генеришу нове сукобе на верској и националној основи. Све то раде с циљем да продуже свој мандат и да отварањем нових међународних сукоба створе амбијент у коме се ствара утисак да су неопходни и незаменљиви. Таква позиција им омогућава неометано богаћење и то је једини прави разлог њиховог бављења политиком. У њиховом политичком криминалу, на руку им иду амбиције коалиције која се, притиснута критиком Странке демократске акције, жели приказати као Алија после Алије

Очигледно је да су завршене све припреме за коначно уништење Републике Српске. Изгубљена је веза између народа и Владе, постоји потпуно неповерење у способност и добронамерност државног руководства, а нада да се са таквим властодршцима било шта може решити повољно по Републику Српску скоро да и не постоји.

Уставне промене су исфабриковане и само се чека повољан тренутак када ће бити усвојене. Под повољним тренутком подразумева се нека већа криза, која би вест о уставним променама сместила негде у двадесет осми минут дневника, као што је то својевремено учињено са падом Републике Српске Крајине.

Последице ове фазе политичке нестабилности Републике Српске могле би бити трагичније него све што смо до сада претрпели. Тешко је наслутити, камоли прецизно рећи када ће се она завршити, али једно је сигурно-Република Српска по свом уставном уређењу неће бити онаква каква је била пре доласка на власт Влада Младена Иванића. Такве штетне промене су нешто са чиме се српски народ никада неће помирити.

Како се могло десити да се почетни закон, који је прихватио добар део нашег народа и из кога је испливала садашња Влада претвори у разочарење?

Пре свега морамо бити свесни да ова владајућа структура на власт није дошла захваљујући народној подршци, већ обећањима датим високом представнику. Наивнима се то, барем у првом тренутку, учинило као пример политичке мудрости, вештине и изванредних способности Младена Иванића и руководства Српске демократске странке. Српски радикали су на време упозоравали да је таква политика дилетантска и да води директно у пропаст. Просто, одувек нам је јасно да се са супарником као што је високи представник, особом која остварује апсолутни утицај на све сфере живота у Босни и Херцеговини, не може играти политика мачке и миша.

Високи представник је прозreo те наивне покушаје и пустио Младена Иванића и руководство Српске демократске странке да се сами упетљивају у сопствену мрежу.

Тако је Влади Младена Иванића, а посебно Народној скупштини Републике Српске, из руке избијен кључни аргумент: позивање на резултате избора и сопствени легитимитет. Не поштујући предизборна обећања дата гласачима сами су направљили јаз између политичке воље народа и оног што ради њихова Влада. Додуше, нису ни изабрани на демократским изборима, на власт су дошли након једне невеште, али ипак спроведене

изборне представе. И сами су, приватно, свесни да је њихов легитимитет споран, па како да неког другог убеди да је другачије. Зато, кривица је на њима јер су пристали да учествују у најбезобразнијој изборној превари каква је виђена до сада у Републици Српској. На време смо их упозоравали да не наседају и да се не надају да ће њихов нелегалан долазак на власт, учињен недемократским путем, било чим бити оправдан.

Укупан резултат њихове власти је јадан, ова Влада нема никакву реалну моћ. Почетак њихове владавине већ је указивао на природу њихове политичке борбе, једва скрпљена скупштинска већина показала је интересовање само за поделу директорских места у Републици Српској. Како би се другачије могла објаснити чињеница да се напољу дешава права драма, а они у сали расправљају о сасвим споредним питањима.

Влада Младена Иванића није имала слуха за добронамерна упозорења. У примопредајном говору, који није имао прилику да прочита на седници Народне скупштине, али је у целини објављен у штампи, председник Никола Поплашен им је поручио да свој легитимитет могу оснажити доследним поштовањем Дејтонског мировног споразума, Устава и закона Републике Српске. Наравно, и испуњењем обећања датих народу у предизборном периоду. На жалост свих нас, Влада је одустала од обећане политике и своју снагу исцрпила на унапред пропалом покушају да вука, козу и купус превезу преко реке истим чамцем.

Арбитража за Добраињу против дејтонске границе

Највећи ударац тренутна Влада је добила неповољним решењем арбитражног спора између Федерације Босне и Херцеговине и Републике Српске, а у вези са разграничењем у насељима Добраиња 1. и 4. Донесена је, за Републику Српску, крајње неповољна одлука. Арбитар Шеридан не само да се није држао Дејтонског мировног споразума, већ је изашао и из оквира арбитраже. Линију разграничења је померио за десет зграда у дубину територије Републике Српске. Запрепаштено и уплашено становништво Добраиње добило је најдрскије објашњење. По објављивању одлуке Шеридан је изјавио: "Ја не могу прихватити да Сарајево буде подељен град, оно ће за мене увек бити јединствен град". То што су баш сви становници Добраиње људи који су се четири године са пушком у руци очајнички бранили од мухахедаина, то што сви они мисле и желе другачије, арбитра очито није интересовало. Господин не може да прихвати поделу

Српска радикална странка је политичка партија која пропагира верску толеранцију, али су нас странци прогласили за шовинисте и фашисте, само због тога што смо одмах прозрели њихове нечасне намере

Сарајева, тако да му је сигурно једноставније да га испоручи, у комаду, муслиманима. Не интересује га ни евентуални нови егзодус Срба изазван његовом одлуком, ми смо ионако одређени за одстрел. У том његовом, читавом и недељивом Сарајеву, наравно да нема ни речи о толико пропагираној мултиетничности и мултикултури овог града. У њему живе и живеће само муслимани и нико други. Толико о добрим намерама дотичног арбитра.

Како су на такву одлуку одговорили Влада и Народна скупштина? Неоправдано благо. Они би били најсрећнији да нису морали ни толико да изјаве. Уосталом, чињеница је да они свој задатак нису испунили. Локалне власти Српског Сарајева су поступиле још безличније. Уместо било каквог одговора, ваљда да би доказали беспогворну лојалност и кооперативност са међународном заједницом, већ другог дана, сели су са представницима општине Нови Град Сарајево и договорили мирну реинтеграцију. На својој конференцији за новинаре, као кључно питање истакли су обавезу свих досадашњих становника Добрање да исплате порез који су дужни Републици Српској. Какав цинизам, какво безочно церкање у лице сопственог народа! На седници градске скупштине неко се ипак усудио да, мимо протокола, затражи оставку градоначелника Ласице, сада градоначелника само села и пар приградских насеља око Сарајева. Селоначелник Ласица је на тај захтев, са говорнице, плачним гласом одговорио како није тешко дати оставку, него је много теже становнике Добрање погледати у очи. Наравно, после срцепарајуће тираде није дао оставку. У очи становника Добрање не мора да гледа, то више и нису његови суграђани.

Случај Добрање поново је доказао да нелегитимна Влада, избрана након диктираних и недемократских избора, није у стању артикулисати и корисно употребити очигледну вољу грађана Српског Сарајева и Републике Српске, по којој би линија разграничења у Добрањи требала ићи старом границом.

Грађани-гласачи, поново су изиграни и понижени, а власт још једном нема прави одговор на постојеће проблеме. Њихова неспособност је и овим осведочена, па се са правом питамо у чему су то они експерти?

Религија у служби политике

Последњи догађаји у Требињу и Бања Луци, у вези са обнављањем џамија, јасно показују да је пропао начин којим су међународне организације покушале да наметну и организују живот на овим просторима.

Насилно помирење, а то је увек до сада било помирење у коме се захтева од Срба да се извињавају и понижавају зато што су се бранили од усташко-мудахединског геноцида; квази-помирење у коме су водећу улогу имали људи без икаквог угледа и поверења, чак и у самој муслиманској заједници, било је од почетка осуђено на пропаст.

Покушавајући да ове чињенице ставе у други план, јер у супротном би морали објашњавати за шта су потребне огромне паре, међународни службеници у јавност су изашли са читавим сплетом, углавном необјашњивих, верзија ових догађаја. Почели су од тога да иза свега стоји Радован Караџић, преко нагађања да су одговорни Шаровић и Чавић, па све до неповољног реда звезда на небу.

Чињенице иду у сасвим у другом правцу. Петрич је хтео да постављање камена темељца за џамије у Требињу и Бања Луци буду његов кључни успех, помоћу кога би пред Управним одбором Савета за имплементацију мира, доказао да је баш он прави човек за довођење у ред Босне и Херцеговине и да му због тога треба продужити мандат. Његова журба и игнорисање информација са терена, које су говориле о непостојању услова за помпезне прославе поводом тих активности, очито су ишли на руку Клајну, познатом по сукобима са Петричем. Тако је Клајн, искусни потпиривач сукоба, овог пута у Бања Луци и Требињу, искористио овакву ситуацију за дисциплиновање конкурента Петрича. Производња овог конфликта користила му је искључиво у смислу реafirмисања његове добро плаћене функције. Додуше, улоге су биле мало измењене, па је Клајн овог пута, за разлику од 1997. године када је он био напољу, а руководство Српске демократске странке унутар хотела Босна, био у окружењу под кишом јаја и каменца.

Наравно нико од демонстраната није на улици изашао на Клајнов позив. Али јесте због Клајнових и Петричевих провокација.

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Техничко уређење и прелом:
Владимир Кадиф

Издање припремили:
Огњен Тадић и
Огњен Михајловић

Штампа:
„Етикета“ - Болеч
тел. 011/ 806-30-28

Редакција прима пошту
на адресу:
„Велика Србија“,
Трг победе 3, 11080 Земун

Новине „Велика Србија“ уписане су
у Регистар средстава јавног информисања
под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

Грађане Требиња је на улици извело то што је главну реч на организованој церемонији требао имати мостарски муфтија. Тај исти муфтија је немо посматрао како Србе протерују из Мостара и ничим их није заштитио од верских и националних прогона инспирисаних, између осталог, и његовим понашањем. У Требињу данас живи више хиљада мостарских избеглица. Увреда је, понајвише за те људе, када се мостарски муфтија ставља на чело обнављања међуверског поверења и толеранције. Увреда је то и за све Требињце који одлично знају зашто су бранили свој град, своју Херцеговину, своју Републику Српску. Да су поклекли, сада не би било живих Срба, па би без проблема читав БиХ била ограђена џамијама.

Бањалучани, углавном студенти и ђаци, на улици су изашли да би показали да понижавање њиховог града и читавог српског народа уопште, не може више да се трпи. Свесна српска омладина је тако свима објавила да разуме патње другова из клупе или из улице, деце избеглица из Сарајева, Тузле, Зенице, Мостара, Травника свих тих "мултиетничких и мултикултурних" средина, важније од бесмисленог доказивања лојалности окупатору. То је иста младост која се прва подигла против арбитражне одлуке за Брчко, бесомучног бомбардовања Југославије и одлуке о смени председника Републике Николе Поплашена.

Сви ти људи су реаговали емотивно. Провокатори из редова странаца рачунали су са оваквим развојем ситуације. То је већ виђен сценарио који су странци на овим просторима вешто увежбали. Крајњи резултат је нови сукоб између муслимана, који су дозволили да се њихова вера злоупотреби у политичке циљеве, и Срба, који су били вишеструко испровоцирани.

Све то само због тога да би се Петрич, Клајн и Милер могли приказати као креатори политичке реалности и да случајно некоме не би пало на памет како се овде може живети и без њих. На руку им иду амбиције Лагумдијине коалиције. Она се, што због личних убеђења, а што због притиска Странке демократске акције и отворених америчких налога, жели доказати као Алија после Алије. То неминовно води у сукоб, јер ни Срби ни Хрвати више немају живаца за нерални сан о јединственој Босни.

Знајући какву ће реакцију изазвати, ипак су наручили постављање камена темељца, у томе и лежи највећи део одговорности странаца. И онда се, кобајаги, чуде како толико година после рата још увек нема верске толеранције. Као да је икада и било толеранције на овим балканским просторима, нарочито према свему што је православно и српско. Када се Срби једном усуде да изађу на улице, и притиснути стравичном неправдом која им се свакодневно дешава, реагују онако како су реаговали, одмах се изводи доказ како је сатанизација нашег народа учињена са пуним правом и како смо ми основни и једини узрок свих балканских криза. Сви око нас су и даље добри момци и јадне жртве српског варваризма, а ми Срби производ пакла који чини зло из чисте забаве. Сходно томе и морамо бити под међународним старањем. То је линија догађаја која почиње једним јавно прокламованим циљем, а завршава потпуно другим, скривеним и материјално корисним циљем. То што је Ферхардија требала бити већа од старе за читавих пет метара, никога из међународне заједнице не узбуђује, исто као што их се не дотичу немири у федералном Сарајеву и Санском Мосту где су муслимански јастребови јасно показали да нису заборавили како се врше верски прогони, већ да је само питање када ће им се пружити прилика да поново оно што су радили читав рат. Ширити ову причу и подсећати на поступке муџахедина у прошлом рату и у садашњем миру, сувишно је. За њих су Клајн и Петрич пуни разумевања. Тако су нас странци својим неодговорним потезима, све због својих личних интереса, поново довели пред врата новог, можда још горег, верског и међунационалног рата.

Да се избегне ново крвопролиће, постоји само једно једино могуће решење. Разграничење по Дејтону!

Кризу већих размера, која је на помолу, није могуће избећи површним и неуверљивим решењима. Зарад њеног решења неопходно је реafirмисати политику коју је Српска радикална странка својевремено покушала пронети кроз институције Републике Српске. Та политика почиње на прихватљивим, уте-

Зелена застава ислама јесте верски симбол, али је Срби после овог рата доживљавају као опасност, јер су под њом марширали бројни муџахедини и острашћени домаћи муслимани

мељеним и реалним начелима. У првом реду, нужно је да се државно руковођство врати поштовању Устава и закона, а да оне који су се огрешили о ове норме - казни. Народ неће дати подршку ниједној власти која пактира са страним послушницима и криминалцима. Постојеће неповерење грађана у власт може бити кобно.

Актуелни сазив Скупштине мора прекинути са политиком незаинтересованости за мишљење народа. Због тога му је први задатак да распише референдум о уставним променама. Зар је потребно још примера који говоре о томе да народ није спреман да живи по страном диктату и да народ тражи поштовање Дејтонског мировног споразума.

У међувремену, актуелна власт треба што пре испословати доношење Сталног изборног закона. На основу њега морају се хитно одржати општи избори, у складу са правилима демократске процедуре и уз поштовање општеприхваћених, такође демократских, принципа. То је једини пут којим би представници грађана у институцијама система стекли неоспоран легитимитет. Уједно, позиција високог представника и других међународних службеника би се у значајној мери свела на прихватљиве оквире.

Све остало води у агонију, у општу пропаст. Народ распет између стварних потреба са једне и нереалних и лажних обећања са друге стране, не може и никада неће бити задовољан.

Без обзира на то колико му наређивали да се тако осећа. Републици Српској не требају ни нови конфликти на политичком плану, ни нови немири на улицама наших градова.

То треба само онима који би најрадије да Република Српска више не постоји.